

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. augusztus 11.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AKINEK A SZENTLÉLEK MEGNYITOTTA A SZÍVÉT

Lekció: ApCsel 16,11-15

Alapige: ApCsel 16,14-15

Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatirából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!” És kért bennünket.

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, köszönjük, hogy hálát adhatunk neked. Nem azért, mert valamit tettél, hanem azért, aki vagy.

Áldunk, hogy dicsőíthetünk téged, mint egyedül igaz Istent, akihez nincs hasonló, akihez nincs hozzáfogható. Aki élsz, uralkodsz, hallasz bennünket, látsz minket, akinek érzései vannak, mert szánod az embert, és aki szeretettel teljes, mert magad vagy a szeretet.

Köszönjük, Urunk, hogy nemcsak úgy beszélhetünk rólad, hogy szeretsz bennünket, hanem úgy, hogy te magad vagy a szeretet Istene.

Áldunk, hogy ezen kívül sok jó ajándékod és adományod van a számunkra. Szeretnénk megköszönni, hogy felhoztad napodat ma is jókra és gonoszokra, hívókra és hitetlenekre egyaránt, ami annak a jele, hogy kegyelmes vagy, hosszútűró és irgalmas.

Köszönjük, hogy nem akarsz, hogy az ember elveszen, hanem megtérjen újjáról és éljen. Áldunk, hogy ezért mindent megtettél. Az emberhez fordultál, elkezdted keresni úgy, ahogy Ádámot az Éden-kertben, elkezdted keresni legfőképpen Jézus Krisztus által azt, aki elveszett, hogy ne elveszett állapotban maradjon, hanem megtaláltassék. Köszönjük, hogy akiket megtaláltál, azokat megtisztítottad, megszentelted és azok felett kiterjesztetted hatalmadat, irgalmadat úgy, hogy magadénak ismered őket. Azt mondod nekik: megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!

AKINEK A SZENTLÉLEK MEGNYITOTTA A SZÍVÉT

Urunk, köszönjük, hogy azért hirdettetik az ige, hogy meg lehessen hallani. Áldunk, hogy Szentlelked itt van. Köszönjük, hogy mindezideig munkálkods, és azt láthatjuk ma, hogy a Lélek is munkálkodik.

Segíts a mi erőtlenségünkön, növeld a hitünket, tisztogasd meg a szívünket, Urunk, végezd a munkádat a te igéddel bennünk.

Kérünk, hogy segíts félretenni minden előítéletet, minden keménységet, a szívünkben minden indulatot, minden olyan dolgot, ami akadály a te igéd előtt. Köszönjük, hogy te mindent áttörhetsz. Nincs olyan gát, kegyelmed mit ne törne át.

Ezért kérünk, Urunk, puhítsd a szívünket, és engedd, hogy mi sem keményítsük meg ma, ha a te szavadat halljuk. Légy jelen közöttünk, áldj meg minket. Olyan sok helyről, sokféle élethelyzetből jöttünk. Köszönjük, hogy tudod, honnan jöttünk és köszönjük, hogy az a szándékod, hogy másként menjünk oda vissza.

Kérünk, adj megújult szívet és új indulatot, tehozzád mindenekben hívet. Ezért szentelj meg bennünket jelenléteddel. Engedd, hogy mi is átéljük a szentség csodáját.

Ámen.

Igehirdetés

Vannak olyan törvényszerűségek ebben a világban is, amiket csak úgy tudunk megmagyarázni, hogy azt mondjuk: ennek a legszebb példája ez és ez — és akkor mondunk egy példát. Amikor ezt az ígét elolvastam az jutott eszembe, hogy sok bibliai igazság legszebb példája van leírva a Lídia újjászületése történetében, amelyet az itt levők többsége olvasott, hallott és jól ismer.

Ezek közül a bibliai törvényszerűségek közül, amelyeknek Lídia történetében olvassuk az egyik legszebb példáját, most hatot szeretnék elmondani.

Mielőtt elkezdenénk ezt a hat példát, röviden csak annyit, hogy ki volt Lídia, hol élt, honnan származott és mi ennek a jelentősége a számunkra.

Lídiáról a Biblia annyit mond: bíboráros asszony volt és Thiatirából származott, ahol ezt az ipart sokan űzték. Thiatirát a Jelenések könyvéből ismerjük: majd később Isten Szentlelke azok közé a gyülekezetek közé sorolja, amelynek levelet ír, sőt Thiatirába írja a leghosszabb levelet Isten Lelke, amit János apostol közvetít majd.

Thiatirából származik tehát Lídia, aki egyszer csak fogta magát és elköltözött Filippibe — nem volt közel egymáshoz ez a két hely —, és ott űzte az ipart. Egy kereskedő, iparos asszonyról van szó. Ha csak annyit veszünk, hogy elköltözött az akkori időben Thiatirából Filippibe, mindenképpen azt jelenti: bátor asszony volt. Vállalkozó szellemű asszony volt.

Abban az időben egy asszonynak elmenni olyan messzire, egy európai nagyvárosba, Filippibe, Macedónia első városába, közel a tengerparthoz, ahol római leszázalékolt, nyugdíjas katonák, katonatisztek éltek, és ott árulni a portékáját, azért ehhez nagy bátorság kellett. Ez olyan asszony lehetett, akire ma azt mondjuk: a jég hátán is megél.

Azt olvassuk az igében, hogy kereső asszony volt. Filippiben, ahol minden biztonnal nem volt zsinagóga, mert akkor Pálék oda mentek volna először. Amikor a macedón férfi látomása után Pál megérti, hogy neki nem Kis-Ázsiába kell mennie, hanem Európába kell jönnie, mert a macedón férfi azt mondja: Pál jöjj, se-

gíts nekünk Krisztussal, az evangéliummal, akkor Isten Lelke lezárja azt az utat előttük és elmennek Európa földjére, és Filippi az első város, ahol kikötnek. Lídia lesz az első keresztyén — bár nem tenném tűzbe a kezem, hogy Lídia volt az első, mert az Úr ismeri az övéit. Nem tudjuk. Európa földjén addig nem volt hívó ember? Ahogy lehetett valamikor Jób egy olyan helyen hívó ember, ahol nem Isten népe lakott, és mégis hívó volt. Vagy ahogy Ábrahám korában és idejében olvasunk arról, hogy Melkisédek, Sálem királya kijött elé — ne próbáljuk megszabni, hogy ő az első. Azt tudjuk: Lídia újjászületik, és az ő háza lesz az európai misszió hídfőállása. Oda költözik be a gyülekezet, és onnan terjed az evangélium.

A folyóvíz mellett Filippi határában zsidók és prozeliták jöttek össze. A prozeliták azok voltak, akik a zsidósághoz csatlakoztak, vagy szimpatizáltak velük. Mindenesetre az egy igaz, élő Istent keresték. Szombat napon összegyűlnek a folyóvíz mellett. Így mondja az ige: „imádkozni szoktak ott.” Kimentek asszonyok azért, hogy imádkozzanak.

Az első üzenete ennek az igének, ami előttünk áll, az, hogy miért megyünk az ígét hallgatni, azt meghatározhatjuk. De hogy az igehallgatás közben mi történik bennünk, az az Isten munkája, és azt Isten határozza meg. Lídia azért ment, hogy imádkozzon.

Meggyőződésem, hogy ő azon a reggelen nem gondolta, hogy estére az ő háza templom lesz. Ő csak imádkozni ment. Mi emberileg mindig meghatározhatjuk, hogy az istentiszteletre miért megyünk, de hogy ott mi történik, hogy ott mi fog bennünk végbemenni, azt Isten Lelke végzi el. — Ezt látjuk Lídia életében.

Szolgálatom alatt többen is mondták: csak egy kis nyugalomért jövünk. Azt mondtam: ha kis nyugalomért jönnek, akkor ne kicsit kérjenek, hanem nagyot. Mert Jézus Krisztus a teljes nyugalmat kínálja: én megnyugtatlak titeket, ha hozzám jöttök (Mt 11,28). Azt mondja valaki: ő csak egy kis békességet szeretne. Ne kis békességet keressen, ha az Úr azt mondja: „az én békességemet adom nektek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja...” — meghatározhatjuk, hogy miért megyünk, de az Úr tudja, hogy miért vagyunk ott. Az Úr tudta, hogy miért van ott Lídia.

A húsvéti történetben nagyon szép, amikor az asszonyok meghatározzák, hogy ők miért mennek Jézus sírjához. Miért? Azért, hogy jobban eltemessék. Viszik a drága balzsamokat, mert Jézus testét meg akarják kenni. És mivel találkoznak? Jézus „nincs ott, mert feltámadott. Menjetek és mondjátok meg a tanítványoknak!” Ők azt hitték, azért mennek, hogy megkenjék Jézus testét, de Isten másképp döntött. Isten úgy döntött, hogy azon a reggelen ők meghallják: Jézus él. Nincs itt, mert feltámadott. Menjetek és mondjátok meg a többieknek. Ők temetni mennek, de az élet Urát vihetik vissza a tanítványoknak, meg a többieknek: Jézus él, mi is élünk, a haláltól nem félünk, mert Jézus meghódította ama félelmek királyát, megnyitván sírjának száját.

Nem tudom, hogy te ma miért jöttél? Mit határozta meg, mit határozta el, mit keresel? De azt tudom, hogy Isten tudja, mit akar veled. Isten tudja, mit akar benned végezni. És az Ő munkájának nem lehet ellenállni. Ő elvégzi azt, amit eltervezett. Hiába azért jött Lídia, hogy imádkozzon, Isten azt tervezte el, hogy neki imádság helyett *imaéletet* ad. És Isten elvégzi azt, amit eldöntött, és véghez viszi azt, amit eltervezett.

AKINEK A SZENTLÉLEK MEGNYITOTTA A SZÍVÉT

A második üzenete az igének az, hogy Lídia azon a reggelen csak azok között van, akik imádkoznak. Azon a napon azok között is ott lesz, akik üdvözülnek, mert úgy nyitja meg a Szentlélek az ő szívét. Addig nem volt nyitva a szíve? Nem. Azt mondja az ige: a Szentlélek megnyitotta a szívét. Hallgatja az igét, és a Szentlélek megnyitja a szívét.

Lídia példa lehetett sokaknak. Három olyan dolgot olvashatunk ki az igéből, ami az ő életét mindenképpen jellemezte. Az egyik: szeretett imádkozni. Azért ment, hogy imádkozzon. A másik: megtartotta a negyedik parancsolatot, mert szombatnapon lehet, hogy be kellett zárnia az üzletét. Lehet, hogy neki ez áldozattal járt. Lehet, hogy már több szombaton ő is ott van. A Biblia azt mondja róla, hogy ez istenfélő asszony volt. Istenfélő, imádkozó, parancsolatot megtartó volt. Csak a szíve volt zárva. Ezért a Szentlélek kinyitja az ő szívét, hogy ne csak azok között legyen, akik imádkoznak, akik félik az Istent, hanem azok között legyen, akik üdvözülnek is. Hogy neki is elmondhassa azt, amit Jézus mondott Zákeusnak: ma lett üdvössége ennek a háznak. Tegnap még nem volt üdvössége, nem holnap fog elkezdődni, hanem ma lett üdvössége ennek a háznak.

Ez egyrészt arra biztasson bennünket, és arra figyelmeztessen bennünket: vigyázzunk: attól, hogy mi azok között vagyunk, akik imádkoznak, meg akik istenfélők, még nem biztos, hogy üdvösségünk is van. Jézus Krisztus nem azt mondja az igében, hogy aki féli az Urat, annak örök élete van, hanem azt mondja: aki ismeri az Urat, annak van örök élete (Jn 17,3). Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent. Nem azt mondja Jézus, hogy az az örök élet, hogy féljenek téged, hanem hogy megismerjenek téged.

Félte Lídia az Istent, csak nem ismerte Jézus Krisztust. De az az örök élet, hogy megismerjenek téged, és akit te elküldtél, a Jézus Krisztust. — Ez nagy figyelmeztetés azok számára, akiket szeretettel figyelmeztetünk arra, hogy vigyázzanak! — Sokan mondták: ó, én egész életemben templomba jártam. Lídia is nem tudom meddig járt volna a folyóvíz mellé, ha Isten Lelke meg nem könyörül rajta. Járhatott volna egész életében, ha zárva a szíve. — Én adakoztam egész életemben. Én imádkoztam egész életemben.

Az Úr Jézus mondta: lesznek majd, akik zörgetnek azon a napon, hogy nyisd meg nekünk. És azt fogja mondani: nem ismerlek titeket. Hát nem a mi utcáinkon tanítottál? A te nevedben ördögöket űztünk. — Ti kik vagytok?

Lídiának nem úgy kell mennie a mennybe majd: Uram, nyisd meg nekünk, mert a folyóvíz mellett hallgattuk Pál apostolt. Az Úr meg azt mondaná neki: nem ismerlek téged. Lídia úgy érkezhetett oda minden biztonnal, hogy a Szentlélek megnyitotta a szívét és bebocsátást kapott a mennybe. Ez arra biztat bennünket: vigyázzunk, a templomtól, a folyóvíztől *el kell jutni a Golgotáig*. Pál apostol ezért kézen fogja lélekben Lídiát és elviszi a Golgotára.

Valahol olvastam: milyen kár, hogy itt nem olvassuk, hogy Pál miről beszélt. Nem vagyok oda, hogy kár, hogy nem olvassuk, Pál miről prédikált, mert tudjuk. Tudjuk, hogy kiről prédikált Pál. Aki Korinthusban azt mondta: nem végeztem, hogy egyébről tudjak közztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig a megfeszítettről — Filippiben nem ugyanígy gondolkodott? Krisztusról beszél. Ott van az ige, és ott van a Lélek. Az újjászületés két feltétele. Adva van a „megtermékenyü-

lés”. Ige és lélek. Az új élet, hogy Lídia is újjászülessen nem romlandó, hanem romolhatatlan magból. Adva van a „megtermékenyülés”, az új élet. — Ebben foglaltatik össze, hogy a Szentlélek megnyitotta a szívet.

A harmadik üzenete az igének: akkor felesleges összejönni, ha zárva a szív? Nem felesleges, mert Lídia történetében nemcsak ott kezdődik a Lélek munkája, hogy megnyitja a szívet, hanem ott kezdődik, hogy már vonzza is őt. Hány asszony volt ott, aki azt mondta: mit érdekel, hogy ezek mit csinálnak ott, sőt lehet, hogy valaki még csúfolta is őket: Szombaton erre áldozzátok az időt. Jönnek a vevők, menne az üzlet, haladhatnál, gyarapodhatnál, te meg bezárod. Lídia életében a Szentlélek munkája ott kezdődött, hogy elkezdte vonzani.

Azért örülök, ha valaki jön, mert azt jelenti: van vágy a szívében, van vonzás. Ott van, ahol lennie kell. Mert ahhoz, hogy újjászülessen az ember, hogy az életünk helyrejöjjön, ha már újjászülettünk, hogy megteljünk örömmel, ahhoz mindig az ige hatásának kell magunkat kitenni.

Többekkel beszélgetek, akik azt mondják: szeretnének gyógyulni, szeretnék, ha az életük, a családjuk, a házasságuk, az egész emberi voltuk helyre jönne, de nem jönnek igeközelbe. Van, aki panaszkodik, hogy szüksége lenne a családtagjának, de nem lehet őt elhozni. Aki gyógyulni akar, az hasonló ahhoz, mint aki le akar barnulni, annak a napra kell mennie. Aki gyógyulni akar, az pedig az igeközelbe menjen. Ott, ahol hirdettetik a Krisztus, és ahol ott van Isten Lelke, mert végzi a maga munkáját. Kitenni magunkat az ige hatásának!

Ez vonatkozik mindenkire, arra is, aki már hisz.

Ebben a történetben azt is látjuk: azért nem felesleges összejönni és azért nem felesleges zárt szívvel is istentiszteleten lenni (amit mondtam is: az mindig Isten Lelkének a munkája, mikor nyitja ki a szívemet, majd erről beszélek). Higgyük már el azt, hogy igaz Isten igéje. Vagyis azt: aki keresi az Urat, az meg is fogja találni. (Példabeszédek 8,17). „Én az engem szeretőket szeretem, és akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak.”

Higgyük már el, hogy Isten, aki elkezdte az Ő munkáját bennünk, véghez is fogja vinni. Isten, aki vonzotta Lídiát, hogy gyere a folyóvíz mellé, és ő ment imádkozni, higgyük, hogy Isten megkönyörül rajta, mert azért vonzotta már.

Másik példa: Kornéliusz. A Cselekedetek Könyvében olvassuk. Kornéliusz istenfélő, imádkozó, adakozó. Egyszer csak hallja: Kornéliusz, a te imádságaid és alamizsnáid feljutottak Isten elé emlékezetnek okáért. Most már csak neked kellene oda jutni.

Higgyük el, hogy Isten azért munkálkodik, azért ad Péternek egy olyan látomást, hogy a lepedőben mindenféle csúszó-mászó állat van. Kelj fel Péter, öljed és egyél. Semmiképpen nem Uram. Amit Isten megtisztított, ne mondd tisztátalannak. Eredj csak Kornéliusz házába. — Isten, akiben elkezdte a munkáját, a vágyat, a vonzást, annak fel is fogja ragyogtatni az Ő Fiának keresztjét, az üdvösség útját, és annak a Szentlélek ki fogja nyitni a szívet. Isten nem végez félmunkát, nem hagyja abba, amit elkezdett.

Látok az út mellett olyan házakat, hogy amit 20 éve elkezdtek, a falak állnak, a földém rajta van, aztán ottmaradt. A gaz felnőtt. — Én mindig arra gondolok: Uram, de jó, ha te valakiben elkezded a munkádat, nem hagyod félbe. Tető alá ho-

AKINEK A SZENTLÉLEK MEGNYITOTTA A SZÍVÉT

zod, bepucolod, kicsempézed, felszerelsz mindent. Mert amit te csinálsz, az kész, az egész. Az tökéletes, jó és szép. Isten elvégzi a maga munkáját.

A negyedik üzenet: Ez az ige arról is beszél nekünk, hogy ott és akkor születünk újjá, ahol, és amikor azt Isten gondolja. Sokszor olyan helyen is, amire az ember nem is gondol. Ki gondolta volna, hogy a folyóvíz mellett? Néhány asszony összejön, és onnan indul majd az európai misszió, és Lídia háza lesz ennek a hídfőállása.

Zsinagóga nem volt Filippiben, azt sem tudom, hogy templom volt-e, ha volt, valamilyen pogány templom lehetett. Minden bizonnyal hatalmas, gyönyörű templom lehetett — Isten nem ott szült újjá, hanem valakit a folyóvíz mellett szült újjá. Megint csak Isten munkája. Ott és akkor, amikor Ő akarja.

Az ötödik üzenete az igének, hogy az Úr előtt megnyílt szívnek mindig látható jelei vannak. Ez fontos, mert a 15. versben azt olvassuk: Lídia azt mondja Páléknak: „Ha az Úr hívének ítélték engem” (rég fordítás) „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!”

Az, hogy Lídiával valami történik, látható lesz az életében. Legalább három dolgot látunk. Először megkeresztelkedett egész házanépével együtt. Ez azt jelentette, hogy elfordult a bűntől — mert abban az időben a keresztség ezt jelentette. Valaki elfordul a bűntől, odafordul Krisztushoz. Ez a megtérés. Másodszor: hitt. Ha nem hitt volna, akkor nem keresztelik meg. A megkeresztelendőtől megkérdezték: hiszel-e az Isten Fiában? Amikor azt mondta: Hízem, hogy Jézus a Krisztus, akkor megkeresztelték. Harmadszor meg azt jelentette, hogy már misszionál is, hiszen egész háznépe megkeresztelkedik. Menti a többieket is. Már a háznépe felé is ott van a szívében a szeretet, a felelősség, a mentés. Azt látjuk az életében: ott van az odaszánás. Ha az Úr hívének ítélték engem, gyertek a házamba...

Nem tudom, milyen lehetett Lídia háza, lehet, hogy addig nem engedett be senkit. Ismertem valakit, aki soha nem engedett be senkit, hogy bevigyék a koszt. Vagy mert szép a szőnyeg, vagy levernek valamit. Lídia biztosan nem egy sárkunyhóban lakott, egy akkori üzletasszonyról feltételezzük, hogy gazdag asszony lehetett. Addig kijárt a gyülekezetbe — így mondhatnánk —, most meg azt mondja: a gyülekezet jöjjön hozzám. Addig kiment imádkozni, most meg azt mondja: az én házam legyen imádság háza. — és odaszánja az otthonát.

Az Úr előtt megnyílt szívnek mindig látható jelei vannak. Isten igéje ezt gyümölcsöknek is nevezi. Erre is igaz az, hogy gyümölcsöikről ismeritek meg őket. Az, hogy én az Úré vagyok, hogy kinyílt szívű ember vagyok, hogy újjáteremtett ember vagyok, a sötétségből világosságra hozott ember vagyok, az onnan látszik meg, hogy vannak-e gyümölcsök.

Hatodszor, ami szintén nagyon fontos: amikor Lídia azt mondja: „Ha az Úr hívének ítélték engem, gyertek a házamba” — azt mondja nekünk: a szolgálatba állás és állítás feltétele mindig az, hogy valaki az Úré legyen. Ebben van valami hallatlan alázat, valami nagyon nagy szerénység, meg szelídség.

Lídia messze volt attól, hogy gőgös hívő legyen. Ha gőgös hívő lett volna, biztos azt mondta volna: na, ha nem az én házamba jöttök, megsértődöm. Lídia odateszi az életét, a hitét, odateszi az újjászületett életét: testvérek, vizsgáljátok meg. Tényleg az Úr híve vagyok? Én is szeretnék benne bizonyos lenni. Nekem is meg-

erősítés, ha azt mondjátok: igen. Szabad ilyen kérni? Ha az ige ezt mondja, akkor nemcsak, hogy lehet, hanem kell! Ne gyertek úgy az én házámba, hogy nem tudjátok, hogy az a ház szent. Ne üljete a székemre úgy, hogy nem tudjátok, hogy az szent. Az meg van szentelve. Milyen jó, hogy Lídia nem önmagát minősíti.

Szolgálatom során sok emberrel találkoztam, akik önmagukat minősítették: Nem tudja, hogy hiszek én! Nem tudja milyen hívő vagyok én. — Mondtam: bizony, nem. Hányan magukat minősítik. Én az Úr híve vagyok, nekem ez jár, ezt vagy azt akarom. Lídiában ott egy hatalmas alázat: ha úgy vélekedtek, hogy az Úr híve vagyok, gyertek a házámba.

Jó, hogy Lídia újjászületett, megváltozott a gondolkozása. Addig csak arra volt berendezkedve, hogy mit kap, most meg azt mondja: mit tudok adni. Gyertek a házámba. Odaadom a szobámat. Addig azt nézte: Mi hasznom belőle? Most Lídia azt nézi: hogyan lehetek hasznára az Úrnak? Lídia nem ismerte azt az éneket, amit mi ismerünk: ami vagyok és mind, ami az enyém, tartsd a kezedben, igazi helyén. — ez az újjászületett élet csodája.

Lídia nemcsak azok között volt, akik imádkoznak, hanem azok között is, akiknek imaéletük lesz. Nemcsak azok között volt, akik azt szeretnék, ha nekik szolgálnak, hanem azok között lesz, akik maguk akarnak szolgálni, úgy, ahogy az Ő Jézusuk is, aki azért jött, hogy szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért. Lídia nemcsak azok között lesz, akik azt nézik, mi az ő hasznuk belőle, hanem azt is nézik elsősorban, hogyan lehetek hasznára az Úrnak. Lídia azon a napon bekerül abba a zarándok csapatba, amely az alapokkal bíró város felé megy, amely sereg megtöltekezik a menny erőivel, a menny dicsőségével, és megy vígan, sietve, előre a cél felé.

Adja az Úr, hogy Isten ezt elvégezze bennünk, mert ennek a történetnek mégis az a legnagyobb csodája, hogy nem egyszeri történet, hanem mivel Isten ígéje örök, ezért azt hirdetjük, hogy ez így működik ma is. Hallgatjuk az ígét, igeközelbe kerülünk, Isten pedig bennünk végezi az Ő munkáját.

Ezt kérjük imádságképpen is, a 377,2 énekben:

Szentlélek, imádunk mi téged,
Valljuk istenséged.
Hisszük, hogy az új ember szíve
Saját kezéd míve.
Te vagy a hitnek mind szerzője,
Mind elvégezője,
Te gyújtasz szívünkben világot,
Forró buzgóságot.

Imádkozzunk!

Hisszük, hogy az új ember szíve saját kezéd műve, Urunk. Nem a mi érdemünk, hogy újjászülettünk, és nem a mi dicsőségünk, hogy megtérhettünk, hanem annak az ajándéka, hogy te ígéd és Szentlelked által újjászültél bennünket élő reménységre, Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által.

AKINEK A SZENTLÉLEK MEGNYITOTTA A SZÍVÉT

Köszönjük, hogy nem a mi érdemünk az sem, hogy megtértünk, hanem te térítettél meg bennünket, mert örökkévaló szeretettel szerettél és kiterjesztetted reánk a te irgalmasságodat.

Köszönjük, hogy Lídia története nem egyszeri esemény, hanem sokszor ismétlődő dolog, hiszen hirdetik a te igéd, és itt van a te Lelked és ma is munkálkods. Te mondtad, Úr Jézus Krisztus ezt, és te tegnap és ma és mindörökké ugyanaz vagy. Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom.

Köszönjük, hogy vonzottál bennünket, nem véletlen, hogy itt vagyunk. Lehet, hogy valaki ide született, mert szülei is jártak már ide, lehet, hogy valaki ide tévedt. Lehet, hogy valakit hívtak, lehet, hogy valaki vendégként van itt. Tudjuk, hogy nem véletlenül. Lídia másutt is lehetett volna akkor, mi is lehetnénk máshol, lehetnénk a világban, a széles út örömeiben. De köszönjük, hogy mégis te elkezdted a munkádat valahol, valamikor az életünkben.

Köszönjük, hogy ha újjászültél, akkor tisztogatsz, köszönjük, hogy metszel bennünket, hogy több gyümölcsöt teremjünk. Köszönjük, Urunk, hogy figyelmeztetsz is erre bennünket. Harminc, hatvan, vagy százszoros termést hoz a jó mag, ha jó földbe hull. Ezért kérünk, hogy a te igéd által tudjuk teremni a lélek gyümölcsét.

Kérünk, adj nekünk szelídséget, alázatot. Bocsásd meg, hogy sokszor gőgösen minősítjük magunkat, és azt gondoljuk: törzshívők vagyunk. Lehet, hogy soha nem mondtuk egy hitben felettünk állónak: hogyan látsz engem? Hogy ítélsz meg engem, hogyan vélekedsz rólam? Soha nem volt bennünk az a vágy, az a kérés, hogy vajon elég gyümölcs van-e az életemben? Nem fogadtuk el az intést, a kiigazítást.

Kérünk, Urunk, ha nem akarunk megalázkodni, alázz meg bennünket, mert minden, ami a te kezedből jön, az akkor is, ha fenyítés, áldott eszköz a nevelésünkre.

Kérünk, áldd meg betegeinket, légy gyógyítójuk. Köszönjük azokat, akik meggyógyultak és újból itt lehetnek a gyülekezet közösségében. Kérünk azokért a családokért, akik a héten szeretteiket temették.

Köszönjük a hirdetett evangéliumot. Kérünk: a mag sorsáról te gondoskodj, Urunk.

Adj vigasztalást a családoknak, és adj nekik élő reménységet. Kérünk a csendeshéten lévőkért, akik igéd közelébe kerültek. Köszönjük azokat, akik a csendes-hetekről hazajöttek, és megújultak, hitben megerősödtek.

Kérünk, azokért, akik még szabadságon vannak, és megköszönjük azokat, akik már szabadságon voltak és pihentek.

Köszönjük, hogy te vagy a mi Istenünk, és tudod, mire van szükségünk. Kérünk, áldd meg azt az imádságot, amit most mondunk el csendben.

Ámen.